

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 14 listopada 2016 r.

Sąd Rejonowy w Wałbrzychu VI Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący SSR Łukasz Kozakiewicz

Protokolant Dorota Płatowicz

po rozpoznaniu w dniu 14 listopada 2016 r. na rozprawie sprawy

z powództwa (...) Sp. z o.o. z siedzibą w K.

przeciwko **Syndykowi masy upadłości Z. W. (poprzednio M.)**

o zapłatę 3 865,53 zł

I. zasądza od pozwanego Syndyka masy upadłości Z. W. (poprzednio M.) na rzecz powoda (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w K. kwotę 2.508,40 (dwa tysiące pięćset osiem złotych 40/100) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 1 listopada 2015r.

II. dalej idące powództwo oddala,

III. zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 430,10 zł (czteryście trzydzieści złotych 10/100) tytułem kosztów procesu.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółkę z ograniczoną odpowiedzialnością w K. wniósł o zasądzenie od pozwanego Syndyka masy upadłości Z. W. kwoty 3.865,53 zł wraz z ustawowymi odsetkami i kosztami procesu. W uzasadnieniu podał, że zawarł z upadłą Z. M. (1) umowę dostawy energii elektrycznej. Dochodzona kwota stanowi należność z tego tytułu wraz ze skapitalizowanymi odsetkami oraz dalszymi odsetkami.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego w Wałbrzychu z dnia 2 czerwca 2016r., sygn. akt Sygnatura akt VI GNc 1207/16, nakazano pozwanemu, aby zapłacił na rzecz powoda kwotę 3.865,53 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od kwoty 3.829,31 zł od dnia 1 listopada 2015r., od kwoty 36,22 zł od dnia 24 maja 2016r. oraz kwotę 947,- zł tytułem kosztów procesu.

W sprzeciwie od tego nakazu zapłaty pozwany wniósł o odrzucenie pozwu lub oddalenie powództwa i zasądzenie na jego rzecz kosztów procesu. Zarzucił, że nie korzystał z energii w czasie gdy właścicielem nieruchomości do której ją dostarczano był T. M.. Dopiero po uznaniu umowy majątkowej na podstawie której T. M. nabył nieruchomości za bezskuteczną wobec masy upadłości, pozwany zawarł umowę o dostawę energii elektrycznej do nieruchomości i opłaca związane z tym należności. Umowa z której powód wywodzi roszczenie wygasła z dniem ogłoszenia upadłości na podstawie art. 102 p.u.

Sąd ustalił.

W dniu 12 sierpnia 2008r. Z. M. (1) zawarła z poprzednikiem prawnym powoda – (...) Sp. z o.o. umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia i usług dystrybucji, która miała być dostarczana do nieruchomości położonej w G., przy ul. (...).

Dowód: umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji z dn. 12.08.2008r. – k. 6 – 11.

Postanowieniem z dnia 31 lipca 2013r. sygn. akt VI GU 75/12 Sąd Rejonowy w Wałbrzychu ogłosił upadłość Z. M. (1).

Dowód: wydruk z MSiG – k. 14.

W dniu 20 czerwca 2011r. Z. M. (1) zawarła z T. M. umowę majątkową małżeńską, na podstawie której T. M. nabył prawo własności nieruchomości położonej w G. przy ul. (...). Prawomocnym wyrokiem Sądu Okręgowego w Świdnicy z dnia 4 września 2014r. sygn. akt I C 338/14 umowa została uznana za bezskuteczną wobec masy upadłości Z. M. (1). Na skutek egzekucji wszczętej w dniu 8 stycznia 2015r., pozwany wszedł w posiadanie nieruchomości położonej w G. przy ul. (...) nieruchomości.

Dowód: wyrok sygn. akt I C 338/14 – k. 66 – 67, wniosek egzekucyjny – k. 68.

Powód obciążył Z. M. (1) kosztami energii elektrycznej za okres od dnia 31 października 2013r. do dnia 24 kwietnia 2014r. w wysokości 1.373,07 zł płatnymi w termin do dnia 19 maja 2014r. oraz za okres od dnia 24 kwietnia 2014r. do dnia 22 sierpnia 2014r. w wysokości 1.134,70 zł płatnymi do dnia 17 września 2014r.

Dowód: faktura VAT Nr (...) – k. 24 – 26, faktura (...) – k. 27 – 28.

W dniu 20 maja 2015r. powód dokonał korekty należności z tytułu dostawy energii elektrycznej za okres od dnia 24 kwietnia 2014 do dnia 22 sierpnia 2014r. ustalając dopłatę w wysokości 1.101,88 zł, płatną do dnia 3 czerwca 2015r.

Dowód: pismo z dn. 27.05.2015r. – k. 23, faktura korygująca Nr (...) – k. 29 – 30.

W związku z brakiem zapłaty skorygowanej należności, powód naliczył Z. M. (1) odsetki za opóźnienie w łącznej wysokości 36,22 zł.

Dowód: nota odsetkowa Nr (...) – k. 31, nota odsetkowa Nr (...) – k. 32.

Umowa sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia i usług dystrybucji z dnia 12 sierpnia 2008r. wygasła z dniem 22 sierpnia 2014r. Powód przyjął że w tym dniu stan licznika wynosi 4482 kWh. W dniu 6 maja 2015r. zdemontowano licznik ze stanem 6.493 kWh

Dowód: zlecenie Nr (...) – k. 22.

Pismami z dnia 9 października 2014r. i z dnia 19 kwietnia 2016r. doręczonym w dniu 21 kwietnia 2016 powód wezwał Z. M. (1) a następnie pozwanego do zapłaty kwoty 3.865,53 zł.

Dowód: wezwanie do zapłaty z dn. 19.04.2016r. z potwierdzeniem doręczenia – k. 33, 34 – 35, wezwanie do zapłaty z dn. 9.10.2014r. – k. 36.

W dniu 28 stycznia 2015r. pozwany zawarł z powodem umowę sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji. Z tego tytułu powód obciąża późnawego kosztami zużycia energii elektrycznej, które są na bieżąco regulowane.

Dowód: wniosek o zwarcie umowy z dn. 28.01.2015r. – k. 12 – 13, faktura VAT Nr (...) – k. 69, faktura VAT Nr (...) – k. 71, faktura VAT Nr (...) – k. 73, faktura VAT Nr (...) – k. 75, faktura VAT Nr (...) – k. 77 – 78, potwierdzenia przelewu – k. 70, 72, 74, 76, 79.

Sąd zważył.

Wstępnie należy wyjaśnić, że pismo procesowe pozwanego z dnia 2 września 2016r. podlegało zwrotowi jako zbożne z naruszeniem przepisu art. 207 § 3 k.p.c. Stronom określono termin do powołania wszystkich twierdzeń i dowodów,

który dla pozwanego upłynął w dniu 23 sierpnia 2016r. i w tym terminie złożono pismo z dnia 17 sierpnia 2016r. Fakt że także powód skorzystał z możliwości zajęcia stanowiska i złożył w zakreślonym mu terminie pismo procesowe nie usprawiedliwia złożenia przez późniejszego kolejnego pisma procesowego. Na dopuszczalność złożenia pisma nie wpływał zawarty w jego treści wniosek o wyrażenie zgody na jego złożenie, zważywszy że przepis art. 207 § 3 k.p.c. nie przewiduje uprawnienia storn do występowania z takim wnioskiem. Pozwany nie był przy tym pozbawiony możliwości przedstawienia lub uzupełnienia swojego stanowiska na rozprawie.

Stan faktyczny sprawy ustalono na podstawie zaferowanych przez obie strony dowodów z dokumentów prawdziwości i rzetelności których żadna ze stron nie przeczyła.

Na podstawie przeprowadzonych dowodów ustalono istotne okoliczności sprawy, obejmujące fakt zawarcia przez Z. M. (1) umowy sprzedaży energii elektrycznej do nieruchomości położonej w G. przy ul. (...) i okres jej obowiązywania, fakt wykonywania tej umowy przez powoda, jak również okoliczności związane z przejściem prawa własności tej nieruchomości oraz zawarciem przez pozwanego odrębnej umowy sprzedaż energii elektrycznej.

Powód roszczenie wywodził z umowy sprzedaży energii elektrycznej i świadczenia usług dystrybucji zawartej zgodnie z przepisami art. 5 Prawa energetycznego. Umowa ta obowiązywała do dnia 22 sierpnia 2014r., co wynika z treści zlecenia Nr (...).

W tym miejscu należy wskazać, że powód dochodził wynagrodzenia za energię elektryczną dostarczoną w okresie od dnia 31 października 2013r. do dnia 22 sierpnia 2014r., a zatem przypadający po ogłoszeniu upadłości Z. M. (1). Powodowało to, że właściwym adresatem roszczenia powoda był pozwany syndyk masy upadłości Z. M. (2), co wynika wprost z art. 144 ust. 1 p.u.in. stanowiącego że jeżeli ogłoszono upadłość obejmującą likwidację majątku upadłego, postępowania sądowe i administracyjne dotyczące masy upadłości mogą być wszczęte i dalej prowadzone jedynie przez syndyka lub przeciwko niemu.

W tym miejscu należy wskazać, że chybiona okazała się argumentacja pozwanego, jakoby odpowiedzialność za zapłatę dochodzonej kwoty poniósł T. M. jako właściciel nieruchomości do której dostarczano energię. Odpowiedzialnym za zapłatę ceny sprzedaży energii jest bowiem określony w umowie odbiorca bez względu na to czy faktycznie korzysta z dostarczanej energii. Należy również zauważyć, że przedmiotowa nieruchomość została wyprowadzona z majątku Z. M. (1) w warunkach przewidzianych przepisem art. 127 p.u.in. Przepis ten stanowi o bezskuteczności tego rodzaju czynności z mocy prawa, co oznacza, że wyrok wydany przez Sąd Okręgowy w Świdnicy w sprawie sygn. akt I C 338/14 ma charakter jedynie deklaratoryjny a w konsekwencji, że nieruchomość położona w G. przy ul. (...) nigdy nie została wyprowadzona z majątku upadłej. Czyni to powyższe zarzuty pozwanego tym bardziej nieuzasadnionymi.

Tym bardziej pozbawione podstaw jest twierdzenie, że prawa i obowiązki z umowy Nr (...) winny być przeniesione na T. M.. W niniejszej sprawie oparty na takim założeniu zarzut byłby skuteczny jedynie gdyby do takiego przelewu praw i obowiązków faktycznie doszło na co brak jest jakiegokolwiek dowodu. Podkreślania przy tym wymaga, że w świetle art. 519 k.c. dla zmiany dłużnika konieczna byłaby pisemna umowa oraz pisemna zgoda wierzyciela (art. 522 k.c.), który to dowód nie został przedstawiony. Z uwagi na dyspozycję art. 522 k.c. i art. 73 § 1 k.c. fakt zawarcia takiej umowy nie może być ustalony innymi niż dokument dowodami a tym bardziej wynikać z jakichkolwiek domniemań.

Jedynie marginalnie wypada dodać, że brak legitymacji biernej po stronie pozwanego mógłby co najwyżej uzasadniać oddalenie powództwa – nie zaś odrzucenie pozwu. Błędnie przy tym twierdzi pozwany, że nie posiada w niniejszej sprawie zdolności sądowej, gdyż taka przysługuje mu z mocy powołanego przepisu art. 144 ust. 1 p.u.in. oraz art. 64 § 1 k.p.c.

Nieuprawnionym były także zarzuty pozwanego co do wygaśnięcia umowy sprzedaży energii i świadczenia usług dystrybucji z dnia 12 sierpnia 2008r. wskutek ogłoszenia upadłości. Zgodne z art. 102 p.u.in., zawarte przez upadłego umowy zlecenia lub komisum, w których upadły był dającym zlecenie lub komitentem, a także umowy o zarządzanie papierami wartościowymi upadłego wygasają z dniem ogłoszenia upadłości. Wbrew zapatrywaniu pozwanego, przedmiotowa umowa nie ma charakteru umowy zlecenia. Owszem, łączy ona w sobie sprzedaż ze

świadczeniem usług, niemniej została w sposób kompleksowy uregulowana w przepisach Prawa energetycznego. Nie ma przeto podstaw do stosowania do niej odpowiednio przepisów kodeksu cywilnego o zleceniu a dalej do uznania jej za zlecenie ze skutkami z powołanego art. 102 p.u.in. (**vide:** wyrok Sądu Najwyższego z dnia 21 maja 1982r., sygn. akt III CRN 103/82, LEX Nr 8423). Ustawodawca w sposób precyzyjny określił bowiem skutki ogłoszenia upadłości dla poszczególnych typów umów. Brak wśród nich umów mających za przedmiot dostawę energii należy uznać za zamierzony i racjonalnie uzasadniony. Trudno bowiem zaakceptować sytuację w której z chwilą ogłoszenia upadłości dostawca energii zaprzestaje wykonywania umowy. Mogłoby to bowiem narazić przedsiębiorstwo upadłego na stratę, co wpływać może bezpośrednio na wartość masy upadłości i zakres zaspokojenia wierzycieli. Gdyby jednak nawet przyjąć koncepcję pozwanego, to należy mieć na uwadze, że z art. 749 k.c. w zw. z art. 750 k.c. wynika, iż pomimo wygaśnięcia zlecenia uważa się je za istniejące na korzyść zleceniobiorcy, aż do chwili, w której dowiedział się o wygaśnięciu zlecenia. Nie jest przy tym istotne, czy zleceniobiorca mógł się dowiedzieć o ogłoszeniu upadłości, a zatem nie ma znaczenia data obwieszczenia o ogłoszeniu upadłości w Monitorze Sądowym i Gospodarczym. Wobec jednoznacznej treści art. 749 k.c. znaczenie ma tylko pozytywna wiedza o upadłości zleceniodawcy (**vide:** A. Jakubecki [w:] A. Jakubecki, F. Zedler, Prawo upadłościowe i naprawcze. Komentarz, LEX, 2011). Z tego względu syndyk powinien niezwłocznie powiadomić zleceniobiorców o tym, że nastąpiło rozwiązanie umów zlecenia. Z materiału dowodowego wynika, że powód dowiedział się o ogłoszeniu upadłości Z. M. (1) dopiero z początkiem 2015r. kiedy to zawarł z powodem umowę sprzedaży energii i świadczenia usług dystrybucji. Trzeba przy tym zauważyć, że wezwanie do zapłaty z dnia 9 października 2014r. kierowano jeszcze do upadłej Z. M. (1) a nie pozwanego syndyka. Pozwala to na przyjęcie, że co najmniej do października 2014r. pozwany nie miał świadomości ogłoszenia upadłości a zatem nie mógłby nawet liczyć się z ewentualnym wygaśnięciem umowy w trybie art. 102 p.u.in.

Nie mogła też rodzić korzystnych dla pozwanego skutków dyspozycja art. 98 p.u.in., gdyż przepis ten nie przewiduje negatywnych dla kontrahenta upadłego konsekwencji zaniechania wzywania syndyka do złożenia oświadczenia co do wykonania umowy (art. 98 § 2 p.u.in.). Podobnie bierna postawa syndyka nie skutkuje uznaniem, że odstępuje on od umowy. Nie można też wywodzić jakichkolwiek skutków prawnych z faktu, że syndyk rzekomo nie miał świadomości istnienia spornej umowy.

Na powyższą ocenę nie wpływa zatem fakt zawarcia przez pozwanego odrębnej umowy o dostawę energii elektrycznej, tym bardziej że wcześniej zawarta sporna umowa z dnia 12 sierpnia 2008r. wygasła w sierpniu 2014r.

W konsekwencji, należało uznać roszczenie powoda za usprawiedliwione. W ocenie Sądu powód wykazał wysokość roszczenia co do kwoty 2.508,40 zł stanowiącej sumę należności za okres od dnia 31 października 2013r. do dnia 22 sierpnia 2014r. określonych w fakturach VAT Nr (...).

Od w/w kwoty przysługują powodowi także odsetki ustawowe za opóźnienie (art. 481 § 1 i 2 k.c.). Podkreślenia wymaga, że mimo zmiany brzmienia art. 481 § 1 i 2 k.c. charakter odsetek określonych w tym przepisie nie uległ zmianie. Określony w fakturach VAT termin zapłaty tych należności przypadał w dniach 19 maja 2014r. i 17 września 2014r.. Powód żądał jednak odsetek od dnia 1 listopada 2015r. i Sąd był żądaniem tym związany po myśli art. 321 § 1 k.p.c.

Mając powyższe na uwadze, orzeczono jak w pkt. I wyroku.

Powództwo podlegało oddaleniu w pozostałym zakresie jako nieudowodnione.

W pierwszym rzędzie należy zauważyć, że powód nie wykazał zasadności roszczenia o zapłatę łącznej kwoty 219,66 zł stanowiącej sumę kwot 19,89 zł i trzykrotności kwoty 66,59 zł. Nie przedstawił bowiem żadnych dokumentów rozliczeniowych pozwalających na ustalenie i weryfikację tej należności. Same druki dowodów wpłaty są tu bowiem niewystarczające.

Dalej należy wskazać, że część roszczenia powoda w kwocie 1.101,88 zł wynikała ze skorygowania należności za okres od dnia 24 kwietnia 2014r. do dnia 22 sierpnia 2014r. Z treści zlecenia Nr (...) wynika, że w chwili wygaśnięcia umowy z dnia 12 sierpnia 2008r. stan licznika wynosił 4482 kWh zaś w chwili demontażu licznika w dniu 6 maja 2015r. – 6493 kWh. Po pierwsze należy wskazać, że skoro umowa z dnia 12 sierpnia 2008r. wygasła z dniem 22 sierpnia 2014r.

to powód nie był uprawniony do obciążenia pozwanego wynagrodzeniem umowy. Powód nie wykazał tym, czy różnica między wskazaniem licznika przyjętymi na potrzeby rozliczenia umowy w dniu 22 sierpnia 2014r. a wskazaniem tego licznika w chwili jego demontażu była wynikiem błędu w zapisie stanu licznika czy też korzystania z energii elektrycznej już po wygaśnięciu umowy a przed demontażem licznika. Powyższe ma podstawowe znaczenie dla wyniku sprawy, gdyż decyduje o podstawie prawnej rozstrzygnięcia. Gdyby bowiem energia była pobierana już po wygaśnięciu umowy, stanowiłoby przejaw nielegalnego poboru energii, o którym mowa w art. 3 pkt 18 Prawa energetycznego, za który odpowiedzialność ponosiłaby osoba faktycznie korzystająca z tej energii (art. 57 ust. 1 pkt 1 Prawa energetycznego). Zważywszy zaś, że pozwany wszedł w posiadanie nieruchomości położonej w G. przy ul. (...) dopiero po dniu 8 stycznia 2015r., nie można wykluczyć, że za ewentualny pobór energii bez zawarcia umowy odpowiada inna osoba niż pozwany czy nawet upadła. Skoro zaś powód kierował roszczenie przeciwko syndykowi masy upadłości Z. M. (1) winien był wykazać, że jest to właściwy jego adresat dowodząc albo że z energii elektrycznej po dniu 22 sierpnia 2014r. korzystała masa upadłości albo że ilość zużytej energii przyjęta przy rozliczeniu umowy w wysokości 4482 kWh została ustalona nieprawidłowo i do dnia wygaśnięcia umowy z dnia 12 sierpnia 2008r. wynosiła w rzeczywistości 6493 kWh. Powód nie przeprowadził dowodów na tę okoliczność. Skoro roszczenie wynikające z korekty rozliczenia okazało się nieuprawnione, konsekwentnie niezasadnym było także żądanie zasądzenia skapitalizowanych odsetek.

W tym stanie rzeczy, orzeczono jak w pkt II. wyroku.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 100 i art. 98 § 1 i 3 k.p.c. Powództwo zostało uwzględnione w 65% i oddalono w 35% co uprawniało strony do adekwatnego do w/w wskaźnika zwrotu kosztów procesu. Poniesione przez powoda koszty procesu wynosiły łącznie 1.317,- zł i obejmowały: opłatę sądową od pozwu w wysokości 100,- zł, koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych – Dz. U. poz. 1804) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Poniesione przez pozwanego koszty procesu wynosiły łącznie 1.217,- zł i obejmowały: koszty zastępstwa procesowego w wysokości 1.200,- zł (§ 6 pkt 3 cyt. rozporządzenia) oraz koszty opłaty skarbowej uiszczonej od złożonego dokumentu pełnomocnictwa w wysokości 17,- zł. Uwzględniając zakres, w jakim każda ze stron wygrała spór, powodowi przysługiwały koszty procesu w wysokości 856,05 zł (1.317,- zł x 65%), zaś pozwanemu w wysokości 425,95 zł (1.217,- zł x 35%), co po zbilansowaniu dawało kwotę 430,10 zł (856,05 zł – 425,95 zł) należną powodowi – o czym orzeczono w pkt. III wyroku.